

VIII EEN GETALLENDROOM
(Inhoudsoverzicht op p. 145)

8.01: *De Strijd om het Hogere Goed*

In oktober 1962, een paar weken voor het overlijden van Wijnmalen, kregen we een telefoontje met de mededeling dat Mej. Hofmans een 'Getallendroom' had gehad. Het waren de getallen 68, 23, 83, 53 en 15, dus 5 stuks en of we maar even wilden zeggen wat die te betekenen hadden. Nu leek het ons niet de bedoeling om te volstaan met het vermelden van de betreffende denominatie - zie p. 48, 49 en 58 - en ongehinderd door gebrek aan kennis togen we aan het werk. Bij het ontbreken van de verdere manifeste droominhoud kon dat 'werk' uiteraard niet meer inhouden dan op aanwijzing van een geblindeerd kompas wat 'spelen' met die 5 getallen en dan te zien wat er zoal te voorschijn kwam; wat daarvan 'van belang' kon zijn ontging ons in belangrijke mate. We vermelden er hier alleen het volgende van:

Om onnaspeurlijke redenen kwamen we er toe om de getallen naar volgorde van grootte te rangschikken op een cirkel; de bijbehorende vijfpuntige ster liet dan merkwaardigerwijs de volgorde aflezen waarin we ze ontvangen hadden. En om eveneens niet te achterhalen redenen kregen we het vermoeden dat er een 2 bij hoorde en we plaatsten die in het midden.

De 5 getallen waren tezamen 242, dat is (o.a.) 2×11^2 , men zou kunnen zeggen 'Werking van de Oneindige Kracht (11) in de Paren van Tegenstellingen (2)'.
Tezamen met het 'toegevoegde' getal 2

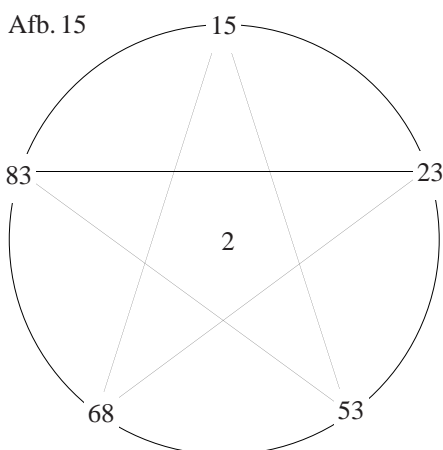
$$244 = 4 \times 61$$

Gerechtigheid, in relatie met 'Macht';

zie de denominatie op p. 49. We wisten toen nog niets van wat we meer dan 30 jaar later bij dit getal 61 konden vermelden in de 'Voorbeelden-index' van deel A. In het kort komt het er op neer dat we het *in bijzondere omgevingen* aantreffen bij de overgang van:

(tussen haakjes de plaats-aanduiding in deel A):

- het aardse naar het Hemelse (Divina Commedia; 14.04.04, p. 289; 12e eeuw);
- het sterfelijke naar het Onsterfelijke (Peleus en Thetis; 4.01, p. 72; 6e ,, v.C.);
- het menselijke naar het Goddelijke (Karnak; 7.02, p. 139; 12e ,, v.C.);
- het zeggbare naar het Onzeggbare (Schijf v. Phaistos; onder 16.02.01; 17e ,, v.C.);
- het eindige naar het Oneindige (Dodecaëder; 6.04, p. 122; van *alle* tijden).

Voorts bleek elk van de 5 getallen een samenstelling te zijn van 7 en 8:

$$\begin{aligned}
 15 &= 8 + 7 \\
 23 &= 8 + 7 + 8 \\
 53 &= 8 + 7 + 8 + 7 + 8 + 7 + 8 \\
 68 &= 8 + 7 + 8 + 7 + 8 + 7 + 8 + 7 + 8 \\
 83 &= 8 + 7 + 8 + 7 + 8 + 7 + 8 + 7 + 8 + 7 + 8.
 \end{aligned}$$

Dat is opmerkelijk want de *Inductie van 7 en 8* is 71, wat een aanduiding inhoudt van het *Goddelijk Kind*.

Zonder meer zal dit velen nauwelijks kunnen aanspreken.
 Pas in de loop van de hierop volgende decennia bleek bij stukjes en beetjes
 - via reizen of anderszins - hoezeer in de afgelopen millennia
 deze *'Inductie van de getallen 7 en 8'*
in nog andere bijzondere omgevingen als het ware werd 'opgeroepen',
 omgevingen waar direct of indirect ook nog op andere wijze 71 aan de orde kwam.

We denken daarbij aan:

- de tempelhof van de tempel van Ramses III in Medinet Haboe -
 12e eeuw v.C. - en aan een bepaalde afbeelding van Osiris; zie deel A, p. 182;
- de Mihrab in de grote moskee van Cordoba - 10e eeuw - id. p. 46;
- de uiterst merkwaardige wijze waarop ze verschijnen in
 het labyrint van Orléansville (Alg.) - begin 4e eeuw -
 waar ze de verbinding vormen met de SANCTA ECCLESIA; id. p. 224;
- de Rotskoepel op het Tempelplein in Jeruzalem - 8e eeuw of later -
 vertoont aan de buitenzijde op elk van de 8 muren 7 bogen,
 als treffende omhulling voor wat binnen aan de orde gesteld wordt; id. p. 309;
- Weinreb benadrukt de bijzondere *'overgang van de 7e naar de 8e dag'*; id. p. 181;
- tenslotte zien we in het *'offenbare Geheimnis des Raumes'*,
 de 7+1 = 8 bouwsteen-typen van kubus, resp tetraëderpaar; id. p. 183;
- hiermee houdt ook nog een andere expressie-mogelijkheid verband; id. p. 412.

Maar nogmaals, dit alles konden we in 1962 niet bevroeden!

Na toezending destijds van 'de resultaten van ons gepuzzel' kregen we een dag of wat later een brief van Mej. Hofmans; ze was overigens in die tijd door ziekte geveld of - zoals ze het zelf formuleerde - 'op non actief'. Om bepaalde aanduidingen beter te laten uitkomen geven we de brief hieronder grotendeels weer.

(N.B.: de brief was gedateerd 31-10-'62; op 14-11-'62 overleed Wijnmalen.)

• "Wat hebt u ons allen verrijkt met uw zo fijnzinnige intuïtieve kijk¹ op m'n getallendroom, die meer visioen dan droom was. Het kwam hierop neer dat ik een gedecideerde afdekking van een zeer verstrekkende levensperiode onderging die in gewone dag-gebeurtenissen van het leven zich voltrok doch een en al symboliek was en wel het sterkste in de getallen zich aftekende.

[N.B.: hier volgde een korte beschrijving van de droom zelf, die we echter even later langs andere weg in een vollediger vorm toegezonden kregen; zie hieronder.]

Veel hebt u bevestigd met uw uitleg, en ik dank u er zeer voor. Maar het is zeer moeilijk, om te volbrengen en te geloven dat er zo'n Aandacht is voor een oude zieke juffrouw, die soms zo het gevoel heeft aan de eindstreep te zijn beland, na veel pogen en weinig resultaat. Had u graag even gesproken maar ben er gewoon te zwak voor. En juist deze zwakte staat m'n goede wil in de weg. [...] Excuus voor schrift en fouten.

Alle goeds voor u en de uwen.

Uw d.g. op non actief."

[De afkorting 'd.g.' staat voor 'Doorgeefster']

¹ Daarvan waren we ons - zoals vermeld in de 1e alinea van dit hoofdstuk - dus niet bewust!

- "1e Getallendroom, oktober 1962

'Strijd om het Hogere Goed'

Droom

Het was vlak voor het einde van de oorlog. Ik sloot de fabriek af. Er waren nog *twee* meisjes aan het werk. Alles was in vakantiestemming. Ik hielp ze met het afmaken van het werk en ging toen weg, bepakt met 68 truien plus de Kosmische Symboliek van het Markus Evangelie¹ en mijn levensbalans (de produktie 'truien' voor de Duitse weermacht werd in de droom aangegeven als 'strijdproduktie'; 68 is tevens mijn huidige leeftijd).

Daar het nog oorlog was reed er maar *één* bus, die moest ik zien te krijgen voor vervoer. Hij kwam maar de bestuurder schudde 'neen', hij was 'vol'.

Ik drong aan. Moest toen onder de wagen kruipen. Daar was een luik en door deze opening trok men mij naar boven. Toen brak het touw van het pak 'strijdproductie' en alles viel op straat. De bestuurder wilde niet stoppen en reed door.

De volgende dag toog ik op weg om ze te zoeken. Zag alleen het papier waarin ze verpakt waren geweest. Er kwam een vrouw op mij af die zei: 'Je zoekt zeker die truien?' - 'Ja', zei ik. - Zij zei weer: 'O, die zijn op nr. 23.' Ik erheen. Daar stond een vrouw in de deur die zei: 'Je komt om die truien? Die krijg je niet want er heerst hier tyfus. Ik heb er nog maar 53.'

Ik: 'Ze zijn onder de Hulp² gefabriceerd, dus niet besmettelijk.' Toen kreeg ik ze.

Zij: 'De rest is op 83! 15 stuks.' Ook die haalde ik en wachtte op vervoer. E. was bij me en zou een kruiwagen halen. Toen E. terugkwam zag ik de truien zweven, het pak ging omhoog. Ik zei: 'Ik ga even kijken waar die truien blijven' en ging er achteraan. Toen zag ik dat ze door onzichtbare handen² aan 2 de 4 windstreken werden ingegooid. Er bleven 4 over en hiervan werd 1 in iedere windstreek gegooid.

Mijn gevoelens waren nogal gescherpt in de droom en daardoor zag ik alleen de symboliek van een leven vol strijd om het Hogere Goed. En de plicht om de strijdproduktie niet bij anderen te laten als verweer voor hun individuele strijd. Toen ik vroeg waar de truien bleven, werd mij geantwoord: 't Wordt onpersoonlijk strijdmateriaal - waardoor je niet kunt worden aangerand; in de vier windstreken van het Hogere Goed.' - Toen werd ik wakker."

In de droom blijken, in volgorde van verschijnen, de volgende getallen voor te komen:³

2, 68, 1, 23, 53, 83, 15, 2, 2, 4, 4, 1 en 4.

Totaal 13 stuks;

de som van de eerste drie is 71,

de getalsaanwijzing van het Goddelijk Kind.

1 *De Zodiakale Symboliek van het Evangelie naar Marcus*, is tevens de naam van een studie van de hand van J.W. Kaiser († '60), destijds naaste medewerker van Mej. M. Hofmans. Het geeft de buitengewone relatie weer van dit Evangelie met de Zodiac. Hoewel de betreffende plaat aanvankelijk in een beperkte oplage afzonderlijk is verschenen, is die later opgenomen in een van zijn boeken; zie bibliografie onder Kaiser-01.

2 We verwijzen hier naar de 'Invoeging' op p. 9.

3 De door ons aan de telefonisch doorgegeven getallen toegevoegde 2, *bleek merkwaardigerwijs in de droom zelf voor te komen* (zie ook FRAGMENT 11, laatste alinea p. 39). In zekere zin staat die ene 2 voor alle *aanvankelijk* niet vermelde getallen 1, 2 en 4. Immers, wiskundig gezien is

$$1 = 2^0, \quad 2 = 2^1 \text{ en } \quad 4 = 2^2.$$

Aanvankelijk niet vermeld waren 3 tweeën, 3 vieren en 2 enen: getallen met als totaal 20.

Die ene 2 veranderde dit in 2 tweeën, 3 vieren en 2 enen: getallen met als totaal 18.

De volgende 4 getallen betreffen de verdeling van de truien bij hun (tijdelijke) aanwezigheid in de wereld; het totaal is 174, dat als 6×29 verwijst naar *de Scheppingswet*.

De laatste 6 getallen betreffen de wijze waarop de truien worden opgenomen en verdeeld door 'Hoger Hand', hun totaal is 17, *Ontvankelijkheid*.

Bij het noemen van het laatste getal daarvan (4, *Gerechtigheid*) wordt nog letterlijk gezegd: "t Wordt onpersoonlijk strijdmateriaal - *waardoor je niet kunt worden aangerand*; in de 4 windstreken van 't Hogere Goed."

Van de in totaal 13 getallen - *het Begin van al het Nieuwe* - is de som van de *Radialen* (wat er van uitgaat, uitstraalt) 7700, als $10^2 \times 77$ *de Werking van het Allerhoogste* (10^2), in relatie met 77.

Maar hoe dienen we hier, uiteraard tegen de achtergrond van de droom, de droomster en het Werk waar ze in haar leven Opdracht voor had, hoe dienen we hier 77, resp. 11×7 te zien?

Dat weten we natuurlijk niet met zekerheid;

we herinneren alleen aan deel A, waar onder 11.02.03 op p. 217 gesproken wordt over de SANCTA ECCLESIA.

In het labyrint van Orléansville verschenen immers deze woorden in een eigenaardige verwijzing naar de 77 geslachten tot Adam die in het Evangelie naar Lucas worden opgesomd.

De som van de 13 getallen zelf is $262 = 2 \times 131$.

(131 is de 33e On-deelbare)

De som van de 13 Kwadraten (*de Werking*) is $15138 = 18 \times 29^2$, verwijzing naar *het Leven in de Paren van Tegenstellingen* (18 als 2×9) in relatie met *Scheppingswerking* (29^2).

N.B.: Nemen we de 13 getallen tezamen met hun Radialen en Kwadraten, dan verschijnt uiteraard $23100 = 3 \times 7700$ $\{ \{ n + \frac{n(n+1)}{2} + n^2 \}$ is immers gelijk aan $3Rd.n$].
Als $Rd. 21 \times 10^2$ is dit echter ook te zien is als:
hetgeen uitgaat van het Woord (21), in relatie met *de Werking van het Allerhoogste*.

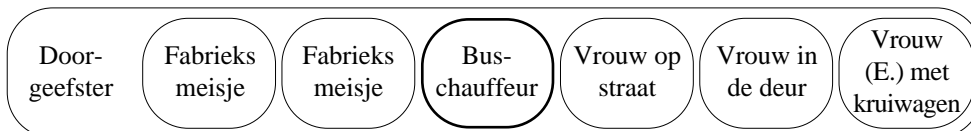
TERZIJDJE: wie ooit - door een leeraanlyse of anderszins - wat heeft leren luisteren naar wat een droom te zeggen heeft, zal ongetwijfeld een indruk hebben gekregen van de uiterst subtiele expressiemogelijkheden die in ons droomleven gestalte krijgen. Ze kunnen betrokkene soms tot grote verwondering brengen, ja tot ontzag voor wat vanuit het eigen innerlijk ter tafel kan worden gebracht. Daar ligt *een wereld van waaruit het inzicht in de essentie van eigen leven, de mogelijkheden van het gewone waakbewustzijn verre overtreft*, ook bij de zogenaamd 'hoog ontwikkelde' mens. Om de taal van de droom te verstaan is voor het gewone waakbewustzijn dikwijls dan ook een uiterst moeilijke opgave, niet in de laatste plaats omdat nog wel eens vanuit allerlei 'vermeende zekerheden' de illusie van een soort vetorecht wordt geboren. - Tot zover dit intermezzo, het is even bedoeld als een opstapje naar de nu volgende exercities:

Kijken we naar de afzonderlijke getallen dan zijn die in opklimmende volgorde:

1, 2, 4, 15, 23, 53, 68, 83; het totaal van deze 8 getallen is

$249 = 3 \times 83$, *Manifestatie van (ook de lagere) Wil*.

Voorts tellen we in het verhaal 7 personen; in volgorde van verschijnen:

Bij de bus gebeurt iets eigenaardigs:
 “Moest toen onder de wagen kruipen.
 Daar was een luik en door deze opening trok men mij naar boven.”
 'MEN'

is echter de aanduiding van een onbepaalde veelheid van personen.

We hebben in deel A óók op een merkwaardige wijze met het begrip veelheid te maken gehad - zie o.a. onder 5.07, p. 87 - en wel in relatie met het getal 70. Nu draaien we de zaak eens om: we gaan via de getallen-index van deel A *nog andere plaatsen* opzoeken waar van 70 sprake is en ontdekken dan dat daarbij op tal van bijzondere plaatsen ook het getal 71 aan de orde is.

Wat is er dan met de bus aan de hand?

Als we het getal 70 als representant zien van *de passagiers*, in hun nog 'onbepaalde veelheid', dan zijn dat in wezen álle mensen. Maar waar staat dan *de buschauffeur* voor? Blijkbaar voor *Degene Die de mensheid tot 71 brengt*.

We kunnen echter, in getallen uitgedrukt, de 'inhoud van de bus', zijnde 70 en 1, ook zien als 701.

Misschien mogen we hier spreken van een bewust zijn (0) van 71.

Het is de 127e On-deelbare;

127 verwijst naar *de Schaal voor Inwoning van het Kind*.

Dáár werd de 'droomster' in opgetrokken en wel . . . heel wonderlijk . . . door 'MEN'.

Tegelijkertijd ligt hier een zeer subtiele verwijzing naar dood en ondergang:

de onderkant van de bus - het naar de Aarde toegewende facet - is ook de kant die aan de orde komt bij overreden worden.¹

Het is duidelijk dat het verblijf in de 'bus' als het ware tot een soort transformatie voert. Voordien verschijnen 3 vrouwen ten tonele die hun aardse werkzaamheden afsluiten. Daarna verschijnen de 3 andere vrouwen, die behulpzaam zijn bij *wat nog moet gebeuren*. N.B.: de met 'E.' aangeduide persoon betrof inderdaad een vrouw uit haar naaste omgeving.

Er is hier ook nog iets anders dat aandacht verdient: 2, de Dualiteit, ook als aanduiding van *de Paren van Tegenstellingen*, heeft te maken met *bewustwording*; de 2 fabrieksmeisjes staan hiervoor *en Doorgeefster helpt hen bij het afmaken van het werk!* De drie vrouwen als totaal wijzen hier op de *Manifestatie (3) van Ontvankelijkheid (vrouw)*, die op het punt staat bevrijd te worden (vacantiestemming) uit de aardse gebondenheid (fabriekswerk).

De bevrijding - “*Het was vlak voor het einde van de oorlog.*” - *staat voor de deur*.

In de bus wordt de overgang op bijzondere wijze aangegeven:

“*Toen brak het touw van het pak 'strijdproductie' en alles viel op straat.*
De bestuurder wilde niet stoppen en reed door.”

“ALLES VIEL OP STRAAT”,

dat wil zeggen op de voor ieder persoonlijk gestemde 'begaanbaarheid' van het Aardse.

De 68 truien waren als het ware de representant van haar leven

- “68 is mijn huidige leeftijd” en ook

“*ik zag alleen de symboliek van een leven vol strijd om het Hogere Goed.*” -

N.B.: in 1968 overleed ze, anders gezegd . . . in '68!

En . . . (zie ook bovenste deel van p. 146; id. p. 147.)

*de getals-aanraking*² van 'trui' - hoe wonderlijk - is 68.

1 In deel A zijn verschillende voorbeelden te vinden waarbij 71 als het ware vergezeld wordt door 31, welk laatste getal een verwijzing inhoudt naar *de Oplossing, de Ondergang, de Vernietiging, de Dood*.

2 Zie volgende Hoofdstuk.

Het touw - dat wil zeggen 'dat wat alles binnen *de belichaming* bij elkaar hield' - brak.
(Houdt dit een verwijzing in naar het Zilveren Koord?)

De volgende 'dag' *toen ze terugkwam* zag ze alleen het papier waarin ze verpakt waren geweest. Zo zijn er verschillende indicaties van de overgang naar een andere wereld.

En in dit 1e gedeelte van de droom liggen dan de eerste 3 getallen: 2, 68 en 1,
totaal 71.

(Anders bijeen genomen: '2681' = 7 x 383, dat is 7 x de 77e On-deelbare, . . . toeval?)

Het 2e gedeelte van de droom betreft zoals gezegd de verdeling van de truien bij hun (tijdelijke) aanwezigheid in de wereld. Het begint met 23, *Ritme in Ruimte en Tijd*, de onafscheidelijke metgezel van het Leven, gevolgd door 53, *Uiterlijk, de Uiterlijke Beleving*. Dat gaat ogenschijnlijk gepaard met een LEVEN-bedreigende besmetting ("*er heerst hier tyfus*", een besmettelijke ingewandsziekte die o.a. gepaard gaat met *bewustzijnsverlies!*), maar Doorgeefster weet dat de truien onder *de Hulp* zijn gefabriceerd, dat wil zeggen
het tegendeel van LEVEN-bedreigend, door Inmenging van Hogerhand.

Daar hoort ze ook waar de 'rest' is, namelijk op 83, *de Wil*, maar die is blijkbaar van dien aard dat daarin 15, *de Individualiteit* kenbaar wordt.

De 68 truien, verdeeld in 53 en 15, dragen in de volgorde waarin de getallen gepresenteerd worden als het ware deze 83 met zich mee. Als 53+83+15 verschijnt dan, vlak voor hun *Werkelijkheid* aan het licht komt:

151, *de Verlossing, van het dramatische van verlossing,*
*omdat Verlossing in zich houdt de Opheffing van Wel én Wee.*¹
(Anders bijeen genomen: '538315' = 5 x 31 x 23 x 151, . . . toeval?)

Dan wacht ze op vervoer en begint het 3e gedeelte van de droom.

"E. was bij me en zou een kruiwagen halen."

Een hulpmiddel ter verhoging van het aardse draagvermogen! . . . Edoch:
"Toen E. terug kwam zag ik de truien zweven, het pak ging omhoog. Ik zei: 'Ik ga even kijken waar die truien blijven' en ging er achteraan. Toen zag ik dat ze door onzichtbare handen 2 aan 2 de 4 windstreken werden ingegooid. Er bleven 4 over en hiervan werd 1 in iedere windstreek gegooid. [...] Toen ik vroeg waar de truien bleven, werd mij geantwoord:
't Wordt onpersoonlijk strijdmateriaal - waardoor je niet kunt worden aangerand;
in de vier windstreken van het Hogere Goed."

BEVRIJDING!

De 68 als 4 x 17 vormen nu bijkans letterlijk *de Hoogste Ontvankelijkheid*.

Het is als een beelding van wat elders is genoemd: *'de Heiliging der Materie'*.

We herinneren aan wat Doorgeefster als toelichting schreef:

*"[...] m'n getallendroom, die meer visioen dan droom was. Het kwam hierop neer dat ik een gedecideerde afdekking van een zeer verstrekkende levensperiode onderging die in gewone dag-gebeurtenissen van het leven zich voltrok doch een en al symboliek was en wel het sterkste in de getallen zich aftekende."*²

Tot slot van de 'droom':

"TOEN WERD IK WAKKER."

1 In '63 spraken we - naar aanleiding van iets anders - tegenover Mej. Hofmans het vermoeden uit dat 151 te maken zou hebben met *Verlossing*; we ontvingen daarop deze formulering als 'Doorgeving'.

2 Een (algemene) 'Opmerking' van Mej. Hofmans tijdens de 1e Getallen-ochtend d.d. 19 januari 1963:
"Deze cijfers uit de getallendromen zijn niet te zien in een opeenvolging maar in een totaliteit, waar de mens op wetenschappelijke basis niet van terug heeft."

8.02:

De drie sommen

Een meisje van omstreeks 13 jaar droomt dat ze 3 sommen moet maken, de nrs.

321, 323 en 327.

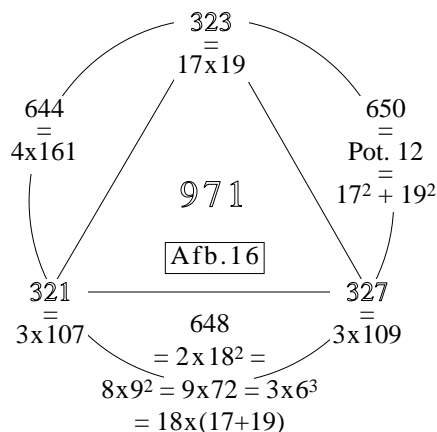
Einde droom. - Een en ander is gelijk aan

3×107 , 17×19 en 3×109 .

Het is ons bekend dat bij haar thuis *'de getallen van Wijnmalen'* destijds onderwerp van gesprek waren, maar dat zullen niet zozeer de grotere 'On-deelbaren' geweest zijn. Eerder 17 en 19, als aanduidingen van wat als *het vrouwelijke en het mannelijke* op een of andere wijze in de wereld om ons heen is waar te nemen. Dat ook '71' deel zou hebben uitgemaakt van de gespreksstof begint al twijfelachtig te worden; dan toch eerder 323, dat als 17×19 aanduiding is van wat je *de Goddelijke Liefde* kunt noemen, resp. *de Geborgenheid*.

Hoewel het een aparte droom is, hoeft het feit op zichzelf dat in die omgeving een meisje van die leeftijd een droom produceert waarin de getallen 17 en 19 een symboolfunctie hebben, niet zo te verwonderen. Het feit dat het gehéél van de droom wordt gepresenteerd in het kleed van drie sommen, heeft dan misschien te betekenen dat het geheel (onbewust?) toch als een *Opgave* wordt beleefd die in haar leven al manifest (3) is of op het punt staat zulks te worden.

Maar *het onbewuste*, misschien is het hier in de terminologie van Jung beter te spreken van *het collectief onbewuste*, heeft in een mensenleven 'wel eens' meer te vertellen dan het waakbewustzijn zo direct verstaan kan. Bij deze droom valt dat te vermoeden, hoewel we dat zéker niet uitputtend boven tafel kunnen krijgen; het blijft dus bij vermoedens of hooguit indicaties. Het totaal van 971, spreek uit '900, 1 en 70', dus ook te zien als $30^2 + 71$, houdt een verwijzing in naar *het Behoud (30)*, eigenlijk *de Werking* daarvan, en *het Goddelijk Kind (71)*. De figuur hieronder plaatst dezelfde getallen in een driehoek met in het midden het totaal.

Langs de zijden is de som aangegeven van de betreffende 2 getallen op de hoekpunten. Links verschijnt dan 161, aanduiding van *de Cyclus van Worden en Vergaan*, de som van de eerste 12 On-deelbaren.

Rechts zien we *de Potentiaal - de nog niet aan het licht getreden Kracht - van 12*; het is de som van de eerste 12 kwadraten, resp. het Kwadraat (*de Werking*) van 17 tezamen met die van 19. - N.B.: 12 betreft *de Maat van de Beperking van de Oneindige Kracht 11*, opdat deze zal kunnen komen tot 13, *het Begin van al het Nieuwe*. - Onder staan *de Levens-spanningen (8x9)* resp. *het Leven in de Paren van Tegenstellingen*; enz.

We proberen nu wat uitvoeriger in te gaan op 107 en 109.

Als we het getal 107 zien als 0 in 17, kan het een aanduiding zijn van *bewustzijn van Ontvankelijkheid*.

Op overeenkomstige wijze kan 109 een aanduiding zijn van *bewustzijn van Wekking*;

dat hoeft niet strijdig te zijn met wat we eens bij Wijnmalen tegen kwamen, namelijk *Verandering, Ontwikkeling*.

We treffen '107' aan in het labyrint van Orléansville (Alg.), als de (Latijnse) getals-aanraking van SANCTA ECLESIA

en wel 'temidden' van 17, 19 en 71 tezamen: 107!

Zie deel A onder 11.02, p. 220. En op p. 229 staat dan nog vermeld: “Het geheel van dit wonderbaarlijke labyrint lag als een vierkant - de wereld - in de vloer van een kleine christelijke basiliek, *de Reparatus-basiliek*, vlak bij de ingang. Het lag als zodanig letterlijk *in het vlak van de Aardse Gang, in relatie met het Allerhoogste.*

En in verborgen aanwijzingen, hoe men die ook vanuit hun geometrisch kleed en hun 'tijdeloze getallentaal' onder woorden tracht te brengen, spreekt het zich uit over *de Hemelse Afkomst én de Bestemming van het menselijk wezen.*

Ook de naam, *Reparatus*, betreft *het Herstel, de Opstanding.*”

De basiliek dateert van 324 n.C. en staat daarmee waarschijnlijk min of meer aan het einde van een periode van 3 eeuwen esoterisch christendom.

In de getallen die met dit labyrint worden 'gegenereerd' komt als het ware nog naar voren *de onverbreekelijke samenhang tussen de voor-christelijke en de christelijke Mystериën.*

De Voorbeelden-index van deel A noemt een vijftal plaatsen waar we - in verschillende culturen - het getal 107 tegenkwamen, daaronder *de Schijf van Phaistos (17e eeuw v.C.)*;

De Schijf betreft *een cultische hymne op de vruchtbaarheid* (Kjell Artun)

Esoterisch gaat het echter - als we dit met woorden menen te kunnen aanduiden - om het in innerlijke zin gestalte krijgen van *het Goddelijk Kind.*

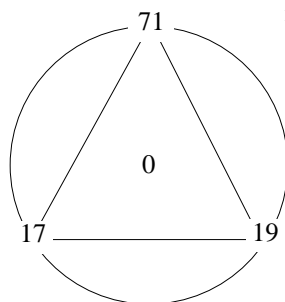
In de door de Schijf gepresenteerde getalstructuur krijgen de getallen 17, 19 en 71 vele en bijzondere accenten.

Met betrekking tot het getal 107 noemen we 2 van de meest treffende gevallen:

- de 19 exemplaren van het meest voorkomende Teken, *de Priesterkoning*, hebben in de getalstructuur van de Schijf een 'Huiswaarde' (som van de Huisnrs.) van $321 = 3 \times 107$;
- er zijn aan weerskanten van de Schijf 17 'Huizen' - *de Binnenhuizen* - die geen direct contact met de rand hebben. Bij een bepaalde telrichting is 'de Huiswaarde' van de Tekens in die 2×17 Binnenhuizen $2 \times 19 \times 107$; zie verder deel A onder 16.02.04, p. 332/333.

Van 109 vonden we iets op p. 313 van deel A, in het hoofdstuk over de Rotskoepel, en wel met betrekking tot Horus $17 = 16^2 + 17^2 = 545 = 5 \times 109$. Voorts is $Os.10 = 109$. Maar we hebben onvoldoende idee wat we daar in deze context mee kunnen aanvangen; hoewel, de aantekening over Horus in deel A onder 11.02.02 op p. 211 werpt misschien toch enig licht.

Voorts vermoeden we, doch op geen enkel overdraagbaar gegeven gebaseerd, dat een min of meer principiële voorstelling van 107 én 109 is gelegen in onderstaande figuur:

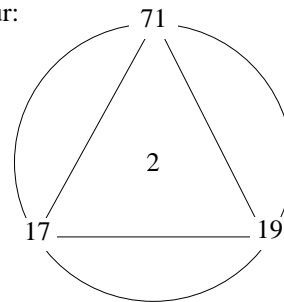

107.

De 3 Inducties met het Midden
zijn tezamen
 1×107

Tot slot is er nog de
eigenaardige betrekking:
 $17^3 + 19^3 = 108 \times 109$
resp.
 $2Rd. \left(\frac{107+109}{2} \right).$

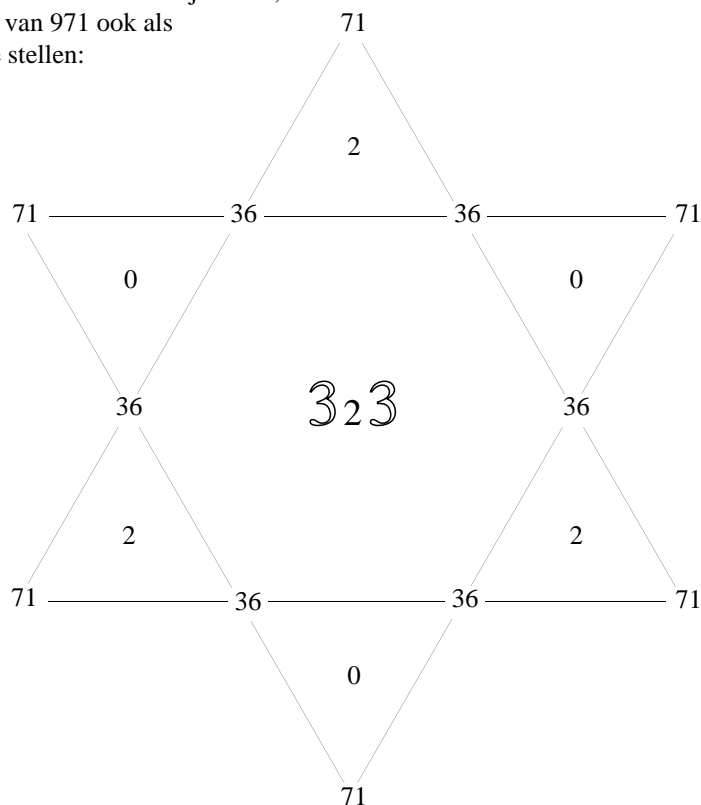
Afb. 17

109.

De 3 Inducties met het Midden
zijn tezamen
 3×109

De getallen van deze droom zijn thans,
in hun totaal van 971 ook als
volgt voor te stellen:

Afb. 18

Toelichting: de 2 grote driehoeken die elkaar als beeld en spiegelbeeld doordringen,
dragen op 'de punten' de getallen van afb. 17;

Op de snijpunten vallen dan de getallen 17 en 19 samen en vormen 36.

Het totaal geeft $3 \times 107 = 321$ op de ene driehoek en $3 \times 109 = 327$ op de andere.

In het gemeenschappelijke midden 323, geaccentueerd als 2 ín 33.

N.B.: terzijde volgen hier de 'Inducties'¹ die tot 971 voeren, dus tot
de $165e = 5 \times 33e$ On-deelbare;

het zijn er in totaal '7+1', waaronder die van '2 en 323', namelijk:

26 en 35;	8 en 107;	3 en 242;	1 en 485;
17 en 53;	5 en 161;	2 en 323;	0 en 971;

Tot slot verdiepen we ons nog even opnieuw in wat in deel A ter sprake kwam met
betrekking tot 71 en 161, zie de Voorbeelden-index aldaar. In het bijzonder onder 6.02
(p.101-102) en onder 14.04.03 (p. 287-288). Als we dan bovendien - na even 'rekenen' -
tot het besef komen dat de 'Inductie'¹ van deze twee getallen gelijk is aan 107×109 ,
dan zal misschien nog eens, '*peinzend in de binnenkamer*', deze of gene met verwondering
en ontzag iets speuren van de regionen waarmee het menselijk wezen in diepste
wezen verbonden is, dat wil zeggen: zijn wortels heeft en zijn bestemming.

En daarmee betreft het geheel een wondere getalsexpressie van

'lets' waarmee ons áller 'levens-sommen' zijn verweven, resp. op zijn gericht.

¹ Zie voor de niet zo simpele achtergrond van "Inductie" hoofdstuk VII.

FRAGMENT 37, d.d. 04-04-'64

“[Verkort] Als we een getal uitspreken staan we meestal niet stil bij de wijze waarop dat gebeurt. Bijvoorbeeld 123:

(*één*) honderd-en-drie-en-twintig.

Eigenlijk is dat gebaseerd op het feit dat

$$123 = \begin{matrix} 1 \\ x \end{matrix} + \begin{matrix} 2 \\ x \end{matrix} + \begin{matrix} 3 \\ x \end{matrix} .$$

$$10^2 \quad 10^1 \quad 10^0$$

Dat wil zeggen: we drukken de getallen uit in '*het 10-tallig stelsel*', we bouwen ze op als 'machten van 10' en maken daarbij gebruik van de 10 symbolen 0 t/m 9.

Die werpen we elkaar als het ware toe, als we een getal noemen; in feite overhandigen we elkaar iets waarmee we blijkbaar contact hebben - communicatie - doch zonder nu eigenlijk te weten wat er de grond van is.¹

Nu is er - eigenaardig - nooit tegenspraak geweest dat $123 = 3 \times 41$, waardoor ineens andere getallen naar voren komen hoewel ook daarvan slechts wordt aangegeven dat ze zijn opgebouwd uit machten van 10.

En dan is er opeens iemand die - hoe dan ook - de innerlijke ervaring heeft dat '41' een overeenkomst heeft, een uitdrukking is, een verwantschap heeft, een symbool is van wat hij - in woorden uitgedrukt - slechts kan aangeven met: *het Licht*.

Als we dat voor het eerst horen, komt snel de vraag op: hoe kom je daar nu aan? Omdat we nu eenmaal niet zo maar bereid zijn om dat eens zo te laten. Want vaak gaan we toch uit van de onuitgesproken eis dat al het nieuwe wat we horen, liefst in de kortst mogelijke tijd teruggebracht moet worden - een eigenaardige uitdrukking - tot een verband met wat we al kennen.

In het dagelijks hanteren van getallen

¹ Het kwalitatief aspect van '10' houdt een verwijzing in naar *het Allerhoogste*; zie hoofdstuk VIII van deel A.

speelt echter de vraag naar de achtergrond van het getal geen enkele rol, blijkbaar is daar de 'slaap' volledig. Desniettemin laat dat getal willig met zich werken als vorm, zoals we allen dag in dag uit ervaren.

Zo is ook het geen antwoord weten op de vraag naar het waarom van *de relatie tussen 41 en 'het Licht'*, geen belemmering voor hetgeen dáár dan in zou zijn aangegeven.

Misschien houdt hetgeen ik zojuist probeerde te zeggen, ook verband met een eigenaardigheid die een mens zich soms bij getallen-symboliek 'veroorlooft', en die een rechtgeaarde mathematicus zich zeker niet kan permitteren! Een voorbeeld: 17, waarvan Dr. W. heeft aangegeven *Ontvankelijkheid*, heeft zonder meer en wiskundig gezien niet de minste relatie met 107. Doch een heel ander deel van ons wezen, dat op een of andere wijze weet heeft van wat men *het ándere gezicht van de wiskunde* kan noemen, geeft blijk van zijn aanwezigheid, als het ons doet zeggen dat 107 in zijn innerlijke betekenis iets te maken heeft met *de 0 in de 17*.

[Volgde een korte toelichting op de droom, zie p. 128, van *de drie sommen*.]

“Het merkwaardige is dat u ons eigenlijk verwijt bij het getal 41 'te slapend' te zijn om aan Licht te denken - en een kind kreeg het in haar slaap, nietwaar? Maar wanneer wij horen: 'Manifestatie van Licht' dan geloof ik niet dat dit bij ons een getal oproept, maar wél - laat ik maar zeggen - opheffing van duisternis of zo iets.

Waarmee ik eigenlijk wil zeggen dat het met het slapen van ons nogal gaat, begrijpt u, omdat getallen die vreemde droge kant hebben gekregen in onze omgang daarmee, die een soort scheiding maakt tussen wat een woord als draagwijdte kan hebben, ook als worteling.

De getallen kunnen dit hoogstens bevestigen.

Maar of ze 't oproepen . . . ? Als ik denk 'Manifestatie van Licht' - ik geef u maar een beeld - dan denk ik aan opheffing van duisternis, en dán kan ik wel verder doorgaan.” [...]

“Ik vraag mij af of het misschien juist bij ons afgedekt is, begrijpt u, want de werking van de getallen die wij natuurlijk constant hier voor onze neus uitgecijferd zien en die zeer gehouden zijn aan een wetmatigheid - dat die het ons zó niet doen, nietwaar? Terwijl zo'n woord 'Manifestatie van het Licht', dat doet ons wat. Dat slaat aan op onze innerlijke duisternis of aan wat wij als innerlijk licht hebben beleefd.

Hoe komt dat nu?

Ik kan natuurlijk wel bij mijzelf uittreuren herhalen dat 41 = Manifestatie van Licht en dat 71 = het Geestelijk Kind zonder nageslacht, enz., enz. *Dan heb ik altijd het gevoel dat ik het getal constant eigenlijk een soort leven inblaas, wat ik er voor die tijd niet in heb kunnen zien, met de beste wil van de wereld niet.*”

“[...] Je krijgt hier haast een taal; er zijn zelfs wiskundigen die zeggen dat het getal een uiterste verkorting is van eindeloos lange redeneringen.”

“Ja, dus dan wordt het openlijker.”

“Iemand heeft hetgeen Dr. W. heeft gedaan eens zeer treffend *een esoterisch shorthand* genoemd.”

“[...] Als je de ene taal congruent verklaart met de andere, dan is de taal die eigenlijk het eerst geschapen was nog dichter bij de bron dan de andere. Waarover je je op een bepaald moment eigenlijk verbaast - dat ook hier vorm zich gaat schuiven tussen beleving. En dat is natuurlijk een heel punt.”

“Dat is nu precies wat ik bedoel, begrijpt u? Een woord roept een beleving, een beeld op; een getal roept in het algemeen een materiële waarde of een ouderdomswaarde op - of de tijd, onder andere.”

“Ik dacht dat je getallen met symbolen kon vergelijken.”

“Ja, maar daarover zijn we het wel eens, begrijpt u wel? Maar *waarom* . . .”

“Dr. W. zei altijd dat een symbool eerst dan waarde heeft als het iets aanspreekt bij iemand. En voor hém sprak het aan; want ieder getal was voor hem een symbool en de rangschikking van de verschillende getallen op bepaalde manieren, dát was voor hem levend.” [...]

“Ja, maar ik heb 't er vooral niet over wat het voor Dr. W. privé was - dat acht ik zeer hoog - maar het gaat niet om het zien van een symbool, het gaat om de beleving van het symbool. En nu zeg ik:

waaróm mist nu zo'n getal

- als u dus van dit alles niets afweet - *waarom mist het nu eigenlijk precies de oer-werking die het zou moeten hebben, omdat het vóór het Woord was.* Dat wil zeggen: voor ons dáárin merkbaar dat een getal ineens tot je spreekt; dat je een verbondenheid gaat voelen. Ik heb 't nooit gehad.”

“We zijn er nooit mee opgevoed.”

“Nee, dat is niet een kwestie van opvoeden. 't Is iets wat met oer-werking te maken heeft en dat heeft met opvoeding niets te maken. Dan krijgt u weer het gewilde, het opzettelijke. Maar in ieder geval is een symbool - geloof ik - ondanks een zekere afdekking die het bij ons beleeft, tóch werkend. Nu vraag ik mij af:

waarom heeft het

een afdekkende werking?

Waarom heeft het als symbool voor de mensheid een zo sterk afdekkende werking, dat het vaak voor de meest populaire en gewone dingen wordt gebruikt - de cijfers. Terwijl woorden geladen kunnen zijn met een bepaalde kracht die iets in je opwekt, wat meer nabij - *en ik geloof dat dit het is* - aan ons punt van ontwikkeling is; ontvankelijkheid, geestelijk gesproken.”

“Maar een woord is ook samengesteld uit symbolen, uit letters en . . .”

“Ja, maar daar heb ik het niet over. Ik heb 't over wat ons zonder wetenschap van getallen of wat dan ook, innerlijk treft - en

wat ons voorbijgaat. *En wat of daar - dat is een vraag aan u allen - dan de oorzaak van kan zijn?* Ik bedoel, wij worden er mee geconfronteerd; *wat betekent dit?*”

“Maar hebben de getallen in de Bijbel, hoewel ze ons eigenlijk niet zó aanspreken, ook niet een zekere werking, al weten we niet welke?”

“Ja, maar dat werd al gezegd, de werking betwijfel ik niet, maar de bewustwording betwijfel ik zeer. Dát bedoel ik.

En waaróm, dát is nu mijn vraag, waarom zou het nu zó afgedekt zijn?”

“Iemand die geleerd heeft notenschrift te lezen, die hoort terwijl hij leest; een ander ziet slechts puntjes, streepjes en vlaggetjes, het spreekt hem niet aan. Is het bij de cijfers niet net zo? Ik bedoel: er gaat een werking van uit, maar wij zijn te onontwikkeld om er uit te halen wat het is.”

“Ja, maar met één heel groot verschil, namelijk dat wij allen, elk kind, elk mens, met cijfers bezig zijn en *niet allen met muziek.*

En hoe komt het nu dat het zo merkwaardig afgedekt is? Zo voel ik het, als afdekking.”

“Ook van andere dingen in ons leven kan gezegd worden dat de werking ervan niet te betwijfelen valt, maar de bewustwording zeer. Zou dat kunnen wijzen op een, menselijk gesproken wonderlijke resonantie, overeenkomst - ik zoek het goede woord - tussen wat we, hoe bescheiden dan ook van getallen kunnen ervaren en wat we in ons leven ervaren?”

“Dat heft de afdekking niet op, waar ik naar vroeg, nietwaar?” [...]

“Ik heb aldoor erg het gevoel - vanaf het moment dat ik met Dr. W. in kennis ben gekomen - dat dit een heel diepe reden had. Namelijk voor datgene wat zich in zijn leven had geboden en wat voor ongetelde mensen zich kan bieden - dat is een feit waar we niet over hoeven te praten. Maar de grote ernst en het willen luisteren met een ander oor -

zal ik maar zeggen - wanneer wij er over bezig waren, bracht altijd bij mij hetzelfde naar voren. Dit is heel persoonlijk, hoor! Dat was altijd: *benader het nu niet in een menselijke overweging* - terwijl ik met hem aan het praten was -

maar let eens op hoe het met deze vinding (van Dr. W.) zal gaan.

Het betekende al direct voor mij dat het zeker niet zou gaan zoals we met z'n allen hopen en denken en ervoor trachten te werken, maar anders. En dit verbind ik dan met *de afgedektheid voor alle mensen van de kracht van het symbool van het getal* - dat hij erg tot de praktische dingen in z'n leven herleidt.

U noemde onder andere de tijd. Nu, we weten al dat de getallen - wat de tijd betreft - net zo relatief zijn als de tijd zelf. Dat is één ding. Het tweede wat we weten is dat de wijze waarop wij met getallen omgaan, in onze populaire wijze van doen, nergens enige geboden aan de grond zet waar het de evolutie van de mens betreft. Maar dat is hier vast niet zó mee het geval. Dus zoals meermalen is geweest - dat je ziet dat een oer-beelding plotseling opduikt in een gecultiveerde gang van beeldingen en alle beeldingen volkomen overtreft door de oer-werking daarvan. En er als het ware is, óndergaat en ópkomt. In gans andere doeltreffendheid. *Dat is wat mij ervan tegemoet komt.*”

“Ik zie wel een antwoord op de gestelde vraag. Voor mij is het een functieverhuizing.”

“Dat bedoel ik met die andere doeltreffendheid.”

“[...] De reden is dat die functieverhuizing noodzakelijk wordt om plaats te maken voor de massa, de grote massa van het mensdom, voor wie de getallen als zodanig een te zware taak waren. En voor wie de woordtekens - de spraak zoals wij die kennen - eenvoudiger ligt.

Ik zie er dus een functieverhuizing

in met een bepaalde biologische waarde. Dit doet er niet aan af natuurlijk - integendeel - dit stelt alleen de waarde van de getallen als zodanig slechts hoog. Dat is ook zo, want onze meest essentiële levensvoorwaarden drukken wij altijd nog in bepaalde getallen uit, die we nauwelijks kunnen begrijpen en kunnen aanvatten. [...] De massa is nog niet aan de getallen toe. Dit zal altijd een terrein van de enkelingen of kleine groepen blijven, althans voorlopig."

"Dat weet ik nog niet, dat durf ik ook echt niet te zeggen. Je weet nooit wat gelijktijdig met het weer opduiken van een bepaalde oer-werking plaatsvindt; dit is nog nooit als een waagstuk gebeurd, maar altijd aansluitend op de ontvankelijkheid van de

massa, terwijl de enkele of de enkelingen een soort voorproef hebben gehad."

"Dat is de toekomst; dat wéten we niet!"

"Ja, maar ik bedoel dat we er zo mee geconfronteerd worden!"

"Ja; ik heb het over het verleden zoals wij het vinden. Dit is - geloof ik - wel een mogelijkheid."

"En het geeft natuurlijk een enorme verantwoordelijkheid om er mee bezig te zijn, iedere keer dat we hier komen, omdat het zeker *een veel diepere achtergrond* heeft; die ik dan altijd graag probeer te zien om verantwoord te zijn om - het is toch het hart-produkt van iemand - er mee doende te zijn."

FRAGMENT 38, d.d. 04-04-'64

"De getallen, daar ben ik reeds in geweest in mijn jeugd en het heeft mij nooit losgelaten. Daarom is het verbazingwekkend dat ik er nu weer zit. Schijnbaar - ik praat zeer persoonlijk - geven de getallen meer omlijning dan het woord, schijnbaar! De twee gebieden als zodanig vechten altijd om de grenssituaties. Op een bepaald moment gaat elk beeld en elke vorm naar een andere, en waar dat plaats vindt is nog nooit aangegeven.

Dit is dus wat in de psychiatrie altijd het gebied van de waanzin wordt genoemd; waar dus de amorfiteit óf de chaos optreedt. Om dat dus weer tot helderheid te krijgen is er een oneindige bepaling van dingen en zaken, die toch voor degene die in de worsteling wordt gestopt nooit blijkt te voldoen; en die op den duur op leven en dood afhankelijk blijkt te zijn van EEN die orde schept zoals het HEM behaagt.

Waarop je steeds ziet dat de dingen zoals ze staan, constant een andere uitstraling hebben en nooit hetzelfde

zijn. De getallen niet, de voorwerpen niet - want anders zou ook niet de hele literatuur bestaan en alle gedichten ter wereld en alle schilderijen, omdat datzelfde zogenaamde voorbeeld een constant andere straling heeft voor degenen die ontvangt."

"Om het uit te beelden."

"Ja. Dat is nogal wat, omdat dus daar de Creator Zelf achter staat. Die niet toestaat dat van onze kant enige interpretatie steekhoudend wordt."

"En omvattend, nietwaar?"

"En omvattend, ja. Waardoor je ten opzichte van de getallen in een haast hemels-ironische situatie komt. Het streven van de ene kant naar bepaaldheid gaat samen met opdracht van ón-bepaaldheid."

"Ja, om in datgene wat ons het meest zeker is - zoals Dr. W. het uitdrukte - de uitdrukking te kunnen zien van wat ons het heiligste is. Een wonderlijke samengang."

"Ja, nu is dit zó dat dit nóg wonderlijker wordt; dat dit dus voor ieder mens weer anders is. Als wezenlijkheid hetzelfde . . ."

“Zeker, als uitdrukking van zijn persoonlijke beleving.”

“Je kunt elkaar dus wel aantreffen in God's Schepping, maar mee-creëren als zodanig is alleen maar misverstand creëren. Je gaat dus op een bepaald moment een tijd in, waarin je het uitgangspunt nog wordt gegeven; terwijl je op den duur allemaal anders in dat uitgangspunt zult staan - het van elkaar wetend en er elkaar niet meer om vermoordend.

En dan moeten we - geloof ik - oppassen dat we niet de strijd ingaan om wat groter is, het woord of het getal. Omdat het linea recta uit dezelfde Bron komt en een facet is van een aanzicht dat dit én dat naar voren wil brengen. Want u bent met de getallen steeds verbonden met het woord en omgekeerd.”

“En het verdraagt elkaar beter dan de menselijke omgang, nietwaar?”

“Het verdraagt elkaar daarom beter omdat de intense moeilijkheid die de objecten als zodanig scheppen, een reserve in ons maken, waardoor onze agressiviteit beteugeld wordt. Omdat het dus niet direct te veroveren valt.”

“En blootgelegd! Ja.”

“En dikwijls een merkwaardig ontmoetingspunt moet geven. Dat gevoel heb ik wel eens als we de getals-uitdrukkingen zien als uitdrukkingen van verhoudingen; in een direct zichtbare en exacte vorm, die natuurlijk onpeilbare subtiliteiten verbergt. In het getal kan de mens de ander dan nog op een tamelijk vreedzame wijze ontmoeten - totdat de doorwerking geschiedt en blijkt wat achter het getal staat.”

“Niet, geloof ik, als u het zo stelt. Want het eigenaardige is dat het getal er altijd ook is, al is het niet opgeschreven. Het gegeven van Hogerhand uit, kan voor de mens de meest intense vreugde zijn wanneer hij voelt dat hij er niet in verzinkt, maar dat hij het zogenaamd

nog kan catalogiseren. Begrijpt u wat ik bedoel? Dat is dus het tellen.

Van de andere kant uit is het dus opgenomen in een ondoorgroendelijke eenheid die wij toch eigenlijk zo hunkerend kunnen benaderen, dat ons dat tellen al zodanig - en nu kom je op dat scheermes - alleen op die wijze te beperkt, een gruwel zou zijn. Vandaar dus dat het verband niet verloren mag gaan.”

“Omdat het niet voldoet!”

“Maar het verband, zoals het dus ook in wiskundige dogma's door de eeuwen heen dan eens zus en dan eens zo werd gesteld, had zo'n hoge ironie, dat als iemand een inspiratie kreeg waar de wiskunde niet aan voldeed die er op dat moment was, hij dan een ander creëerde, om te onderheien wat hij al had gezien, waar hij naar toe moest vanuit de toegeworpen inspiratie.”

“Als hypothese?”

“Ja, dat is het grond-wonder waar ik als kleinste scholier voor stond, die tegen de leeraar zegt: maar dát aanvaard ik nooit! Waarop de overmacht dan zegt: dat heb je te aanvaarden want er is niks beters. Waarop de scholier dan zegt: maar toch voldoet het me niet; want omdat u het betere niet kunt laten zien hoeft u me dit als overmacht niet op te dringen?

En dan krijg je een eigenaardige aanduiding naar de twee punten: de boom der kennis en het paradijselijke. Dat niet-aanvaarden zou wel eens kunnen zijn dat men dan ook de dwaaltuin niet in hoeft. Het is wel de hoogste toetsing. Maar ik bedoel dit niet als revolutie!”

“Het is de éérste toetsing - als het er op aankomt!”

“Maar ik bedoel het niet als een revolutie, als beeldenstorm op de wetenschap, maar als iets veel hogers, waar de mens in zijn radeloosheid intuïtief voelt dat hij dwaalt.”

“Vooral de logica zal te kort schieten.”

FRAGMENT 39, d.d. 04-04-'64

“Wat zou - het is natuurlijk in verband met het zoeken in de tegenstellingen - maar wat zou eigenlijk de tegenstelling van het getal zijn? Is dat muziek?”

“Daarom luisterde ik daarnet heel oplettend, toen over muziek gesproken werd. [p. 129] Wij zouden met dat noemen van het notatie-systeem - en dan zie je hoe dat gaat - zeer snel vergeten dat de muziek niet afhankelijk is van enig notatie-systeem.”

“Het getal ook niet, want het is een . . .”

“Want het moet telkens weer gereproduceerd worden!”

“Dat zegt u!”

“Men kan niet gewoon iets spelen wat niet genoteerd is.”

“Dat zeg ik niet, maar ik heb mijn hele leven muziek moeten maken en toch is het mij met notatie onmogelijk geweest. En u kunt rustig met mij naar een vleugel gaan, dan zal ik het u demonstreren, dan zal ik u elke soort muziek voorspelen die u wenst. Maar ik hoef het dus niet eerst te noteren.”

“Ik heb niet gezegd dat het een voorwaarde was; het is een hulpmiddel en als u sonates van Mozart wilt spelen, goed, dan zou u ze overgeleverd kunnen krijgen. Dat het dus voorgespeeld wordt en dat de jongere generatie dat weer aan een volgende overgeeft.

Als ze niet genoteerd zouden zijn, dan dacht ik dat ze nu wel langzamerhand verloren zouden zijn. En een symfonie kan helemaal niet overgeleverd worden, die móet genoteerd worden, wil hij aan het nageslacht worden [overgedragen]. Het is dus een hulpmiddel. Ik heb nooit gezegd dat noten muziek waren. Dat is alleen een manier om iets vast te leggen, te noteren.”

“Vorm-verankering!”

“Net zo goed als dus die getallen; het getal op zichzelf als teken, daar kan je ook nog heel lange beschouwingen over

houden, maar goed, het is een symbool wat men gebruikt om een bepaalde gedachte of om iets vast te leggen. [...] De muziek-noot is alleen het hulpmiddel wat gecreëerd is om die muziek voor een ander overdrachtelijk te maken, voor het nageslacht; dat die nog zullen kunnen reproduceren, het zullen kunnen gebruiken. Zó, geloof ik, moet het gesteld worden.”

“Ja, maar nu is het zo dat wanneer men die noten dus ziet, dat we die muziek kunnen lezen. Dat men die muziek kan reproduceren. Maar wanneer we nu die getallen zien; wat kunnen we daar reproduceren?”

“Ik geloof dat de getallen voor ons minder spreken omdat wij, dat wat zij voor Dr. W. betekenden niet kunnen interpreteren; wij zijn er niet vertrouwd mee. [...] Indien wij in het gebruik van de getallen zouden kunnen worden onderricht in de geest van Dr. W. - in hun symbolische betekenis - dan geloof ik dat zij voor ons zouden gaan leven en iets gaan betekenen. Net zo goed als een woord bijvoorbeeld. Een [geschreven] woord is een verzameling van lettertjes; wat dan plotseling door een combinatie van die letters een woord wordt. Het woord heeft een bepaalde betekenis omdat we van jongs af aan er in opgeleid zijn en er op gericht zijn om dat woord en een taal te gebruiken.”

“Maar de 'betekenis' is toch wel heel iets anders dan de beleving ervan.”

“Ja, maar goed, als kind, als u een woord hoort, dan beleeft u ook niets, u leert gewoon een woord dat een bepaalde betekenis heeft. [...] Het is een hulpmiddel om de betekenis over te brengen. [...] niet dat de letters op zichzelf een woord zijn, maar door hun groepering brengen ze een woord bij ons naar voren, wat bij ons een bepaalde associatie teweeg brengt.”

“En iets anders afdekken, geloof ik, dat veel belangrijker zou zijn.”

“Maar kijk eens, waarom gebruikt men symbolen? Men zegt dat symbolen te prefereren zijn boven woorden omdat woorden bij verschillende mensen allemaal een verschillende associatie opwekken. [...] Men kan nooit zeggen dat het ene woord voor alle mensen een gelijke betekenis heeft. Een symbool daarentegen kan door ieder op eigen wijze worden geïnterpreteerd. Hoofdzaak is echter dat het innerlijk beleefd wordt.”

“Daarom is het zo verkeerd om aan de opvoeding vast te houden, omdat de ouders van een bepaald woord een beeld hebben en hun kind dát opdringen. Terwijl hij later natuurlijk zegt: nou, nou, daar voel ik dan toch wel wat anders in.

Maar ik wilde nog wat anders vragen - aan u beide die aan muziek doen. Voor mijzelf heb ik altijd een gevoel gehad dat er een uitgesproken wetmatigheid is vanuit het gebied, vanuit de sferen waaruit de muziek komt én de menselijke gevoelsbodem - welke lagen of daar dan door bestreken worden. Nu gingen we er van uit dat door de muziek de gevoelsbodem van de mens tot trilling, tot leven moet worden gebracht. Maar als het nu eens andersom is; dat door een hoge of lage bewogenheid - het doet er niet toe - én een zekere mate van muzikale aanleg bij de mens, eenzelfde gevoelsbeeld ontstaat als bij een componist die het al lang achter de rug heeft?

Dan ziet U dat er nog een heel andere overdracht is dan enkel via de noten. En u ziet het op bijna elk gebied. Uitvindingen - dat ze in twee verschillende landen ineens dezelfde uitvinding doen; ongeacht wie ze zijn, ongeacht welke studie of ze hebben gehad. Het manifesteert zich op de geconcentreerde aandacht van de mens. En dan komen die noten weer op die eigenaardige plaats die wij als onontbeerlijk denken. Maar dat geloof ik niet. Ik geloof dat het in de diepte zelf deze werking kan hebben. Omdat het wetmatig is van God uit. Vanuit de allerhoogste Intentie vastgelegd.”

“Ja, maar goed, ik ben het helemaal met u eens . . .”

“Ja, maar dit is een ontzaglijk punt, nietwaar?”

“Ik bedoel: van de oorspronkelijke oorsprong van de muziek en de werking van de muziek - dat ben ik met u eens.”

“Nee, maar ik bedoel vooral de ontvankelijkheid, die zich wetmatig zo moet manifesteren wanneer een mens zelf de bewogenheid ondergaat die hem dan - wanneer hij muzikaal is - tot het kunnen spelen, het kunnen weergeven van dezelfde geladenheid kan brengen; zonder dat hij ooit een noot onder ogen heeft gehad.”

“Ja, maar ik geloof toch dat we hier verschillende dingen door elkaar halen.”

“Het is geen regel, dat weet ik wel, maar het is eigenlijk dat prachtige uiterste waardoor *ons hangen aan de regelmaat* wordt doorbroken; dat randgebied wat [een van u] net noemde. Dat eigenaardige randgebied, waarin wij aan de ene kant vasthouden en bij hoog en bij laag zweren dat het zó is; dat het in deze vorm moet en niet anders kán - totdat opeens iets gebeurt dat bewijst dat het wél anders kan.”

“Ik geloof toch dat er in zoverre een misverstand is dat ik nooit heb willen zeggen dat men niet verrukkelijk musiceren kan zonder een enkele noot te kennen.”

“Nee, ik heb het over ontvankelijkheid. Wisselwerking vanuit de gevoelsbodem van de mens met die sferen waarin het gevoel beantwoord wordt door wat wij dan muziek noemen.”

“Ja, maar dan mogen we blij zijn met het notenschrift, waardoor het mogelijk wordt voor het nageslacht de hoogste kunstuitingen van vroeger tijden te bewaren.”

“Dat is ónze waan!”

“. . . dat anderen diezelfde emotie kunnen ondergaan en . . .”

“Ja, dat wil ik nu tegenspreken. Dát is onze waan. Want altijd zal bevestigd worden dat de regel niet opgaat tegenover wat in een

wisselwerking van gevoelsbeleving tot stand kan komen, zonder dat er één ogenblik van techniek of regel sprake is.”

“Dat gaat me toch te ver. Dan zou je kunnen zeggen: verbrand alle boeken, verbrand alle muziek; die heb je dan niet nodig want die muziek komt er toch wel.”

“Nou, óf die er komt! Die is vast niet afhankelijk van onze stelregel en onze kwalificering daarvan. Ik zeg niet dat het zijn nut niet heeft, maar men kan niet zeggen dat het de absolute voorwaarde is.” [...]

“ . . . maar ik heb die vergelijking met de cijfers gemaakt omdat men door het lezen van die muziek iets beleeft - ik bedoel dat als ik een blad muziek voor mijn ogen krijg, dan hóór ik 't. [...] Voor iemand die daar niet in geïnteresseerd is en er niet in onderricht is, zegt het niets.”

“Het is heel goed mogelijk dat wat u dus daar dan steeds probeert op te nemen van een ander, dat dat nu verhindert dat u er ooit achterkomt hoe u zelf tegenover de muziek staat!

(Achtergrond-dissonanten . . .)

Ja, dat is het hele punt, want daar spreek ik nu iets uit wat ik niet zó maar eens

verzin als een trouvaille. De grootste componisten - als u die op een conservatorium als scholier zou moeten bestuderen - hebben zich smartelijk beklaagd dat ze in feite eigenlijk een half of driekwart leven hebben geworsteld om zich te ontdoen van hun andere componisten. Daar begon het al mee”

“Alsjeblieft! Dus het is de hunkering naar eigen originele ontvankelijkheid.” [...]

“[...] Krishnamurti zegt dus dat hij níet gelezen heeft en het ook niet wénst; omdat hij zo ontzaglijk betrokken is in het levende nú, dat hij de hele ballast van anderen als zodanig graag anderen láát, niet om ze te bestormen of te vernietigen, maar om onmiddellijk zijn eigen weg te gaan.”

“Dat is de enkeling.”

“Daar gaat het niet over. Die man staat niet dag en nacht in de wereld te praten als hij zichzelf voor zou houden dat dat alleen voor hem was; maar hij gooit zich dus met het uiterste erin om de mens te zeggen dat hij als zodanig geen uitverkorene is maar dat iedereen een uitverkorene is. Dát staat hij te vertellen!”

FRAGMENT 40, d.d. 04-04-'64

“Nu gaat het er juist naar toe - zoals ik dat ook zie in deze hele worsteling - naar een volkomen verlichting en een directheid, waarop wij dus niet meer onze medemens in feite gebruiken zoals het ons vele malen gezegd is - dat wij niet meer moeten stelen! Door altijd de medemens van zijn intelligentie, zijn kennis te beroven en dan te denken dat wij er daarmee zullen komen. Het is om *niet* gegeven, . . . reeds aan iedereen.”

“In beginsel zit hier wat in; in de praktijk valt het niet mee!”

“Maar de uitdaging dat de praktijk niet meevalt, dat is juist de toetsing dat het

dáárom juist zo hoog is als het tóch gebeurt.”

“Dat ben ik wel met u eens . . .”

“Ja, maar nu kunt u dat niet steeds door elkaar hutselen; als u het met iets eens bent - dat is het eigenaardige - dan kunnen wij niet wanneer wij dan *de praktijk* ín zouden moeten omdat we 't zien, op het kritieke punt steeds een stap terug gaan omdat het dan eigenlijk zo'n ontzettend idiote toestand zou worden - zoals wij dat dan zouden noemen - áls we 't zouden doen!”

“Nee, dat kán niet!”

“Theorie wordt als zodanig alleen een barrière, nietwaar? Elke theorie is

barrière. Als een mens zegt: 'Ik zie het', dan moet hij het *doen*. En als nu voor zijn ogen de toetsing opgeroepen wordt dat hem dat zijn kop kost, dan moet hij het *juist* doen."

"Ja, maar we kunnen niet leven zonder barrières; u ook niet."

"Ik zeg niet dat ik leef zonder barrières; de barrière is ook de mogelijkheid. Het is niet alleen barrière."

"Nee, maar dan is het ook geen barrière."

"Dan is het *tóch* barrière. Dat is nu juist omdat onze spraak een andere is dan het hemelse gegeven. Wat je als barrière gegeven wordt is wel je mogelijkheid, maar als je er aan ondergaat, gelijk toch je lot. En het overgeven in het vertrouwen dat het toch moet is de grote tragedie voor ons mensen. maar ik geloof dat achteraf gezien - zoals dat ook in de

Bijbel staat: 'de helft is u niet aangezegd' ['medegedeeld'; I Kon.10:7]; dat we, ik zou haast willen zeggen, zouden moeten lachen met God en zeggen: wat hebt u me daar eigenlijk beet gehad!"

"Ons hele aardse leven ligt vast in barrières en . . ."

"Niet vast, nee! Hoe is het dan mogelijk dat enkelen vanuit deze vastigheden - dus niet theoretisch, maar in wat ze hebben gedaan - hun mogelijkheden vonden?"

"Onder andere de componisten!"

"Ja, en hoe kunnen wij hier nu zitten, waarvoor zouden wij hier nu zitten, als we zeggen: ja, de barrières zijn de begrenzingen en de dit en de dát, als ons aangezegd is:

'u kunt zover gaan als u wilt!'"

FRAGMENT 41, d.d. 04-04-'64

"Waar komen de cijfers vandaan. Hoe zijn ze ontstaan - weet u daar iets van? Uit letters? (aan Inleider)."

"Als u het scheppingsverhaal leest valt op dat de beelding waarin dit naar voren wordt gebracht, het getal hanteert zonder dat in deze beelding *zélf* sprake is van de schepping van het getal."

"Hier gaat het helemaal om; ga daar nu maar eens op door! Je zou al kunnen beginnen met tegen Dr. W. te zeggen - toen hij er mee tevoorschijn kwam - hou je zootje maar bij je! Nietwaar? Want u wilt ons iets opleggen wat we niet begrijpen, wat we niet doorpéilen, wat in mijn kraam niet te pas komt."

"Er was dan ook een hevige tegenstand tegen."

"Wilt u mij even uit laten praten. Want Dr. W. heeft zich altijd beklaagd dat hij het met zoveel mensen heeft geprobeerd en dat hij 0 op het rekest kreeg. Als enkeling maar als een warmbloedig levend mens -

zo hebben wij hem toch gekend - heeft de man dit ontzaglijke gedragen; wat hij niet heeft gevraagd, maar wat hem is *overkomen!* En daarmee houdt iedere regelmaat op, begrijpt u? Alles houdt op. Daarom alleen kunnen wij voor Dr. W. de diepste eerbied hebben - omdat hij het in z'n eentje heeft getorst." [...]

"[...] als één mens denkt dat 't *zó* is en een ander *zó*, dan wordt het heel raar kersen eten. En het is net wat ik zo net van Dr. W. zei: hij was de warmbloedige levende mens - daarom was hij ook zeer zeker dokter geworden - maar de man heeft er een ellende aan beleefd; zodanig dat hij zei: waar ik er ook mee kom, ik kan er weer net zo mee naar huis gaan."

"Hij heeft er ook zijn grootste vreugde aan gehad."

"Dat is vers twee. Waar ik op wijzen wil dat is dat het Dr. W. *overkwam*; dat hij volkomen uit de regelmaat en de gang van de dingen werd opgeheven; dat hem dit gebeurde en toen hij er hier mee kwam zei

iedereen: dááág! Omdat het niet in de regelmaat paste, waarin wij onze cijfers gebruiken.”

“Ik geloof niet dat het allemaal daarvoor kwam, maar hij zei: ik begrijp dat je er tijd voor moet hebben om . . .”

“Dat had hij ervaren, nietwaar, nadat hij toch herhaaldelijk pogingen had gedaan bij bewegingen waarvan hij verwachten kon dat zij een levendige respons zouden geven. Hij zei: 'Ze begrijpen het niet!' En daar hebt u het nu; Dr. W. heeft wél gediend om ons te leren dat de regelmaat niet opgaat - want dit omvat nogal wat waar geen regelmaat tegen op kan.

En ook, al zat het nu stikvol met barrières - de ontzaglijk hoge beweeglijkheid die hier achter ligt en die hij zich tot een harte-verantwoordelijkheid had gemaakt om niet verloren te laten gaan, ondanks de ongelukkige weerklank die hij ondervond; dát is zeer zeker zijn prestatie; dat is een

kwaliteit geweest waarop de regelmaat kon worden gebroken!” [...]

“[...] het gaat hier toch zeker niet om Dr. W. te vereren omdat we vanuit een bepaalde hoek een relatie met hem hebben gehad - maar het gaat om de heilige ernst die deze man bezielde om het te behoeden en te behouden; om het in zijn hoogste kwaliteit te proberen te naderen, en niet met regelmaten.”

“Niet alleen heeft hij geen begrip gevonden, het wekte bij een heleboel mensen tegenstand op . . .”

“ . . . Zo is 't gegaan, nietwaar; dat is een bewijs dat voor hem bij datgene wat hem is overkomen een afdoende geborgenheid en hoge vrede is gegeven - waardoor hij dragen kon wat bijna niet te dragen was. En zeker zou Onze Lieve Heer - als ik het maar huiselijk mag zeggen - de barrières van regelmaat doorbreken wáár en met wie Hij ook wil. Daar blijven wij van af!”

FRAGMENT 42, d.d. 04-04-'64

“Waar het hier dan eigenlijk om gaat is - en dat moeten we dan even rustig door laten werken - dat het Licht dat ons op deze wijze naar binnen kan doen komen, nóóit vanuit de regelmaat der meest subtiele barrières tot stand kan komen. Daar gaat het overheen. Dat heeft hij zelf ondervonden nietwaar? De man heeft zich altijd vanuit zijn diepste wezen met het waarom en het waartoe bezig gehouden. Dat heeft een dusdanige levendigheid gehad, dat alles wijken moest daarvoor en hij kreeg het antwoord.

Er werd zeker niet gevraagd: wat weet je ervan? Er werd niets gevraagd - het overkwam hem. En dan geloof ik ook dat dit bedoeld wordt door één uwer; dat je op die manier zou kunnen gaan zien dat alles wat regelmaat is en ons steun biedt - omdat we te beperkt zijn - op een gegeven moment zal blijven een barrière te zijn. Dat het niet datgene in ons opent wat

geopend moet worden! Want er zijn natuurlijk enkele componisten - en er zijn duizenden die spelen, maar ondanks hun hartstochtelijk spelen kunnen zij niet op de trap van de componisten komen, nietwaar?”

“Ja, maar de een is scheppend kunstenaar en de ander is reproducerend.”

“Ja, maar daar hebt u het nu; men zou dus zeggen, als je maar oefent, als je maar oefent, als je maar . . . - maar het is helemaal niet zo. Dus het bepaalt datgene wat boven alle regelmaat uitgaat, hetzij in muziek of in welke beeldende kunst dan ook, hetzij in de geneeskunst, of noemt u maar op. *Daarin gebeurt altijd het schijnen van het Licht uit een hoek vanwaar wij het nooit verwachten.*”

“Dat ben ik met u eens, maar . . .”

“Ondanks dat we weten dat één plus één twee is en twee plus twee vier. Dan zou je moeten zeggen: als ik maar tot duizend-en-zoveel kom, dan kom ik wel aan die top. Nee, dat is alles in dat horizontale vlak -

maar het verticale is van een gans andere orde, een gans andere wetmatigheid en wij denken dat wanneer wij deze horizontale vlakken maar geweldig laten uitkomen, wij wel tot de horizontaalheid [verticaalheid?] zullen komen. Maar wat zei Christus tegen Petrus op het moment dat deze gezegd had 'Gij zijt de levende Christus'? Toen zei Hij: 'Dat heeft vlees en bloed u niet geopenbaard!' [Matth. 16:17].

En zo is het met iedere openbaring. Het komt niet van het vlak der horizontaalheid. Behalve dan dat het doorléden te hebben op dit vlak, de mens een ontvankelijkheid kan geven waar hij zich niet bewust van is, maar die plotseling ook aan hemzelf geopenbaard wordt - omdát daarmee iets geschiedt."

"We hebben pas weer Pasen achter ons en ieder jaar wordt in Naarden de Mattheus Passion gegeven. Het is een reproductie maar het kan de mensen die het reproduceren iets brengen wat ze over kunnen brengen op de duizenden die er naar luisteren."

"Dat is vers twee!"

"Maar dat heeft toch ook z'n grote waarde?"

"Die waarde zal ik ook niet ontkennen, maar wat ik ontken is dat alles wat van het horizontale vlak komt, waar de regelmaat zo zijn klok slaat, nóóit 'de weg' kan zijn. Daarentegen kan het doorlídjen dat die regelmaat je niet brengt wat je zoekt, de ontvankelijkheid brengen. En dít kan niemand je leren, niemand! De geest waait waar hij wil!"

"Toch duidt het er steeds meer op dat in de levensweg van de mens, een mogelijkheid, een opening wordt geboden, die op een heel ander niveau van creativiteit en effectiviteit duidt dan wij eigenlijk in onze gangbare uitingen en beeldingen aanhangen. Dan vervalt ook de scheiding tussen scheppend en reproducerend - dat alles ligt op een ander vlak dan wat de mens

in zijn uniekheid als creativiteit geboden is.

Ik kan mij zo voorstellen dat een componist van naam - dat in zijn menselijke gang zijn creativiteit op een geheel ander vlak heeft gelegen of zal kunnen liggen dan dat van de muziek die hij aan de mensheid heeft gegeven. Dit is een heel extreem en vertrokken beeld van wat mogelijk is; maar wij kijken - en daar zijn wij allen in betrokken - niet verder dan de indrukwekkende prestaties waar we de diepste eerbied voor kunnen hebben en de grootste dankbaarheid, maar . . ."

"Die dan blokkeren."

"Ja, blokkeren - en het is heel wat anders dan wat hij als mens heeft doorstaan. Maar niet zoals de mensen het dan aanduiden. Dit punt is zo intens belangrijk. We zeggen dat de een muzikaal is en dat een ander die en die eigenschap heeft, maar we komen nooit, nooit toe - ik geloof ook dat dit voor ons versluisd is - aan wat we aan hoogste mogelijkheid in onszelf hebben. Ik geloof dat dit heel belangrijk is en dat al het andere waar we dan zo intreden, dat dat eigenlijk de grootste verlokking is - van de goden."

"Ik vind dit bijzonder negatief, als ik het mag zeggen. Ik vind de schepping van de grote componisten een gave van het Allerhoogste aan de mensheid. En dat moeten we niet naar beneden halen."

"Ja, maar vangt iemand dat Allerhoogste op? Dat weet u niet. Want zijn gave kan wel het Allerhoogste geweest zijn, maar de wijze van ontvangen is het lang niet altijd."

"Dat kan individueel bij de een zijn, maar ik bedoel, de ontroering die het wekt bij menselijke wezens . . ."

"Maar op deze manier stellen we een maat vast van onze menselijkheid" [...]

"Ik stel geen enkele maat vast."

"Er is in deze geen tegenstelling. Je

rechterbeen is een gave van de Allerhoogste en ook je linkerbeen. Maar als je op je linkerbeen staat moet je rechtervoet van de vloer - en omgekeerd. En dat is het met deze dingen. De wereld komt op ons af met de meest prachtige dingen, de schoonste muziek hoort daarbij en er zijn momenten dat dat onmisbaar en geweldig is als gave Gods. Maar als dat de enige gave Gods is die wij ontvangen, dan komen wij niet vooruit. Dat been moet weer eens van de vloer. Laten we dan het linkerbeen het been van de geestelijke armoede noemen, waarin je niets van buiten accepteert en wat helemaal fris is - alsof je zó nieuw in de wereld staat en helemaal nieuw de boel bekijkt. Het is de wisselwerking tussen die twee factoren, waar zich dit probleem in beweegt - het is geen tegenstelling. Het is het Leven zelf, het éne én het andere; dat niets blijvend en voor altijd geldend is."

"De gave Gods is het Leven en de rest kunnen wij - platvloers - vergelijken met kunstjes! Die we als mens verheffen tot een niveau waar ze alleen maar kunnen verblinden en uiteindelijk belemmeren. Daar wil ik niet muziek of wat ook mee aantasten; ik wil alleen maar zeggen dat we niet voorzichtig genoeg kunnen zijn met de - wat u er nu zelf inbrengt - de gave Gods ergens te stellen . . ."

"Iedere kunstenaar . . ."

"Alles is gave Gods, maar het is opgenomen in een groter geheel waar wij geen zicht op hebben. Waar we alleen maar van . . ."

"Laten we dan naar huis gaan en überhaupt niets doen, ons afsluiten van iedere manifestatie; want die blokkeert en remt en blijkt een barrière . . ."

"Maar dat kúnt u niet!"

"(door vele dissonanten heen) . . . wat langzamerhand onbestaanbaar is. Want de mens is geen kluzenaar; hij leeft

door het contact en de wisselwerking met anderen."

"*Luistert U nu eens*; omdat we het niet kúnnen - dat betekent niet dat we niet eerlijk kunnen zeggen wát we eigenlijk willen. Maar we kunnen niet omdat we te beperkt zijn en die andere dingen te lang vasthouden. Toen ging iemand een stap verder door te zeggen: het loslaten van het één brengt je op die wonderlijke rand van krankzinnig te kunnen worden, omdat dit onherroepelijk iets anders móet brengen.

Wanneer we dus - wat de Inleider heeft gezegd - een indruk krijgen van, in dit geval, een getal dat vanuit een gebied komt waarin we ons dan liever slapend houden, dan zeggen we: daar zit me teveel achter - wat Dr. Wijnmalen zo ondervonden heeft - daar zit zoveel van alles achter, als ik daarmee moet beginnen! Dan doet men direct wat anders, terwijl het een gebodenheid is geweest.

Wat doen we dan? Dan *vluchten* we! De een zegt ik moet nodig studeren, ik heb nog net een uurtje; een ander zegt ik moet nodig de was doen want . . .! En zó gaat het. Dan worden onze barrières weer de open armen waar we zo heerlijk ingedrukt worden. Maar dat hindert niet - als we het maar herkennen als vlucht en barrière. Dan geven wij het ook z'n hoogste waarde, nietwaar?

Dat geldt voor Uw linker en Uw rechterbeen, voor allebei!

Als we het maar zien, en het is een goed teken als we het durven erkennen. Want laten we nu zeggen dat we allen van muziek houden en stel je voor dat er morgen wordt gezegd dat je de rest van je leven zonder moet doen. Dacht u dan dat we stierven van heimwee? Daar hebt u 't nu. Er gaat natuurlijk wel een groot stuk - denk ik - van ons weg. En dat is niet alleen met de muziek het geval maar komt ook nog in geheel andere vormen voor - in de vorm van mensen die ons dierbaar zijn, die van ons weg worden genomen. We denken dan: dat wil ik wel dragen maar ik kán het

niet dragen. En we kunnen het tóch dragen. *Al deze dingen bewijzen aldoor opnieuw dat wij niet weten wat we eigenlijk voor kwaliteiten in ons hebben.* En dat door het geven van talenten en het wegnemen van talenten ons geleerd wordt te zien dat we een vermogen hadden dat boven alles uitgaat, omdat dit het dragen kan. Omdat het ons innerlijk meer verbindt aan een hogere waarde dan datgene waar we ons mee bezig hebben gehouden. En zo worden de barrières opgeheven.”

“Ik wilde in dit verband de naam 'nozem' naar voren halen, de nozems die de chaos beminnen om daaruit nieuw scheppend naar voren te treden - het novum.” [N.B.: 1964]

“En dan niet - en dan kom ik nog dichter bij de oplossing - niet als een veróverde kwaliteit, maar als een kwaliteit waarmee ze op de wereld komen. Aanpassend aan wat de wereld dan wel zal brengen wanneer zij hun kwaliteiten in kunnen zetten. En dan ziet u wat de opvoeding inhoudt. Hup - over de hele wereld - weg ermee! In levende lijve staan ze als een protest tegenover je; zo van: hou je les maar bij je! En ik zeg: *niet als een verworvenheid, maar als iets waar ze mee op de wereld zijn gekomen.*”

“Ik herinner me toen ik op de lagere school met die getallen te maken kreeg dat ik er mee ging fantaseren en spelen. En ik speelde er verstoppertje mee, en sluip-door, kruip-door. Totdat de schooljuffrouw giftig werd en ik moest nablijven om het cultuurpatroon te leren; het andere moest weggedrukt worden. Ik geloof dat eigenlijk heel veel kinderen hun fantasie graag laten werken en - ja, het is iets nieuws in hun leven en ik geloof dat ze er eigenlijk veel ontvankelijker tegenover staan dan wanneer het naderhand allemaal weggedrukt is en wij eigenlijk in ons cultuur-patroon verstorven zijn.”

“Ja, we verstarren, nietwaar?”

“Verstorven.”

“Ja, ook nog. Want . . .” [...]

“Wij moeten er ons werkelijk aan ontworstelen om opnieuw een ontvankelijk mens te worden die zelf scheppend wenst te denken. En ik geloof dat dat ook speciáál bedoeld werd [p. 134, r. kolom], dat wij eigenlijk elkaar vaak napraten; wij lezen allerlei boeken, wij horen anderen en we integreren dat en doen dan net of dit inderdaad onze eigen cultuur is - maar het heeft eigenlijk niets te maken met de schepping daarvan.

“Maar het is ook die merkwaardige vluchtkant. Het is een vlucht.”

“Ja, ook doordat de mens eigenlijk zo afgestompt is door het cultuurpatroon.”

“Ja, en nu vraag je je af - juist omdat u het van die nozems aanhaalt - wat wij dus zien dat is dat zij een kwaliteit hebben waardoor zij zich absoluut niet meer dun maken waar wij ons dik en dun over hebben gemaakt . . .” [...]

“Wat je in de doorsnee nozem ziet, dat is dat zij de rug toedraaien aan alles wat voor ons zeer bijzondere waarde heeft gehad - wat zij direct als barrière zien. En dan vraag je je af: wat is dan die kwaliteit in jullie, waardoor jullie dit niet alleen doen, maar volhouden - nietwaar?

Aan die kwaliteit zou je een komend wereldbeeld durven vasthechten, waarin dat in wisselwerking tot vorm zal komen. Wat voor mij het meest sprekende is geweest en u zult het natuurlijk ook veel zijn tegengekomen - ook in verband met mijn werk - dat is dat ze in de allereerste plaats hun schouders ophalen over hét probleem van de sekse. Dat vinden ze nu de natuurlijkste zaak van de wereld. En ze vinden het meer dan ordinair om niet te leven zoals je voelt dat in je opkomt - plus de gevolgen die er bij zijn. Dat vinden ze doodgewoon! - Dan moet u eens zien wat er bij ons onderste boven wordt geschopt! [N.B.: 1964].”

”Dat is onze menselijke evolutie.”

“Ja, dat betekent dus dat de door lust

gewekte creativiteit voor eenheidsbeleving een ontzaglijke verandering ondergaat bij de jongeren - die als voorwaarde stellen: eenheidsbeleving wanneer het zich meldt!

Terwijl wij hebben geleerd om - als je elkaar dan vindt - te sparen voor je meubeltjes en voor je huisje, en pas op dat er voor die tijd niet wat gebeurt! Nietwaar? Dat was goed voor mekaar, terwijl het natuurlijk nooit klopte."

"Ik had het er voordien met een van ons over dat ons eigenlijk een grote evolutie beschoren is geweest doordat wij opeens door de Jappen werden opgepakt en in de kampen gezet. Onze hele cultuur kreeg een schop en wij

moesten op de bodem van het leven onszelf hervinden."

"Eigenlijk leefde u toen."

"Ja, dat wilde ik juist zeggen . . ."

"Dat is juist wanneer je in dat wonderlijke randgebied komt van wat hier eerder werd gezegd [p. 135, 1. kolom], zonder het Jappenkamp: *al zal het m'n kop kosten maar 'leven' wil ik! En niet 'dood' zijn.*

Nietwaar, dat kan je ook zó beleven - net zo goed - het komen op dat randgebied waar je nooit komt wanneer je veilig tussen de baan-tjes leeft. En ons antwoord aan de nozems kan alleen zijn wat we zelf als essentiële waarden in onze levens hebben gevonden - en de rest kunnen we thuis houden."

8.04:

De droom over Koningin Wilhelmina
(† 28-11-'62; de bijzetting vond plaats op 8-12-'62)

In december '62 ontvingen we een brief van Mej. Hofmans; een deel luidde als volgt:

• "Had deze nacht (4-5/12/'62) 3 getallendromen. Eén voor [...], één voor [...] en een zéér bijzondere sfeerdroom over Koningin Wilhelmina. *Deze laatste moest ik vooral onder uw aandacht brengen.* [...]"

We zijn er destijds met onze pogingen niet in geslaagd om tot een eigenlijke 'vertaling' te komen, hoewel de formulering van het briefje daar toch alleszins toe opwekte!

De veel later binnengekomen gegevens - zie ook onder 8.01, *'De Strijd om het Hogere Goed'*, p. 122/123, in het bijzonder met betrekking tot de getallen 61 en 71 - brachten ons pas bij het schrijven van dit hoofdstuk tot een vermoeden wáár in deze 'sfeerdroom' het accent ligt, hoewel we geenszins pretenderen tot een enigszins omvattende interpretatie te zijn gekomen. We volstaan hier met het volgende:

Als we 'uitrekenen wat er staat', dan is het totaal $3+6+15+16+21 = 1 \times 61$.

De som van de kwadraten van de afzonderlijke 10 cijfers - hun *Werking* - is $183 = 3 \times 61$.

N.B.: van de eerste 7 kwadraten is de som 1×61 , van de laatste 3 is dat 2×61 .

We brengen in herinnering wat Wijnmalen over 61 zei:

'Moeilijk onder woorden te brengen, moet iets te maken hebben met *Macht*'.

Maar wat voor *Macht*, anders dan individuele? Zie daarvoor de eerder genoemde p. 122.

De hele droom is in zijn presentatie als het ware 'gevat' in
5, het Geestelijk Ego, de Gescheiden Geest en *10, het Allerhoogste*, resp.
in *10 als Vijf én Vijf in Eén*.

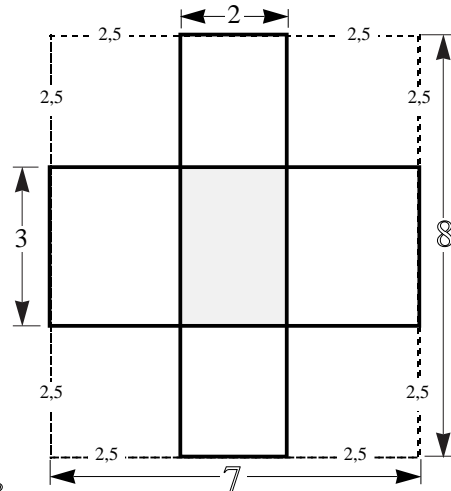
De katafalk van de laatste rustplaats van Koningin Wilhelmina is:	1 x 3
De catacombe is (omhoog gemeten):	2 x 3
De Zoldering is:	5 x 3
en de vloer is:	} 2 x 8
wisselend	

De getallen 7 en 8 - tevens *de grootste* die in deze getallendroom voorkomen - maken deel uit van de eigenaardige getalsexpressie voor de vloer; kort geleden kwam de gedachte op om een en ander in nevenstaande figuur tot uitdrukking te laten komen. Het 'wisselend' karakter van de maten verschijnt hier als een kruis. Het gemeenschappelijke - grijsgetinte - 'gebied' heeft dan noodzakelijkerwijs de maten 2×3 , dezelfde als de *omhoog gemeten* maten van de catacombe. Het oppervlak verwijst daarmee naar *de (Goddelijke)Wet (6)*.

Ook zien we '6' als het aantal verschillende getallen waarin de droom zich uitdrukt, n.l.:

1, 2, 3, -, 5, -, 7, 8.

Het kruis is als het ware gevat in de maten 7 en 8, zie de gestippelde omtrek van afb. 19. Daarvan is *de Inductie*, zoals besproken op p. 123: 71

Afb. 19 De vloer,
als drager van de Gang ten Leven

Voorts verschijnt het getal 31 als oppervlakte van het kruis,
immers: $(2 \times 8) + (7 \times 3) - (2 \times 3) = 31$.

Hoe merkwaardig weer dat hier 71, *het Goddelijk Kind* verschijnt, tezamen met 31, *de Oplossing, de Ondergang, de Vernietiging, de Dood*.¹

Zoals bij het 'openslaan' van een kubus een kruis kan ontstaan, zo ontstaat ook bij het 'toevouwen' van bovenstaand kruis een 'inhoud' en wel van $2 \times 2,5 \times 3 = 15$, verwijzing naar *de Individualiteit* en overeenkomende met de maat van *de zoldering (5x3)*.

De Individualiteit vormt daarmee als het ware de afsluiting, de afdekking van hetgeen hier in de Goddelijke Wet is begrepen (*de catacombe is - omhoog gemeten - 2×3 , evenals het kruis'punt'*) maar geeft tevens de (boven-zinnelijke) doorverbinding naar 'boven'.

De katafalk (1x3) manifesteert als het ware op de plaats waar hij staat - de Aardse vloer, als Kruisgang voor de Individualiteit - dat het Geheel begrepen is in de sfeer van het Goddelijk Kind, en zo betrekking heeft op de Bestemming van de mens.

8.05:	<i>Inhoudsoverzicht hoofdstuk VIII</i>	
	8.01: <i>De Strijd om het Hogere Goed</i>	pag. 122
	8.02: <i>De drie sommen</i>	128
	8.03: <i>Een zestal FRAGMENTEN</i>	131
	8.04: <i>De droom over Koningin Wilhelmina</i>	144

-0-

¹ We zagen dit eerder in de Schijf van Phaistos; zie deel A, p. 323, 326, 330 en 385;
. in het labyrint van Orléansville; id. p. 213;
. in de Divina Commedia; id. p. 286;
. in de 'Grundsteinspruch'; id. p. 407;
en last but not least in het 'offenbare Geheimnis des Raumes'; id. p. 14, 101 en 129.